

Pobyť v nemocnici - váha

- 1.6. - 37 kg 80 dkg
2.6. - 37 kg 40 dkg
3.6. - 37 kg 10 dkg
4.6. - 37 kg 40 dkg - ráno, 37 kg 10 dkg - večer
5.6. - 36 kg 80 dkg
6.6. - 36 kg 50 dkg
7.6. - 36 kg 40 dkg
8.6. - 36 kg 90 dkg
9.6. - 37 kg
10.6. - 37 kg 10 dkg
11.6. - 37 kg 20 dkg
12.6. - 37 kg 20 dkg
13.6. - 36 kg 90 dkg
14.6. - 36 kg 60 dkg
15.6. - 36 kg 80 dkg
16.6. - 37 kg
17.6. - 36 kg 30 dkg
18.6. - 36 kg 30 dkg

kterého se medicí učí anatomii, je na hraně své existence a že v té chvíli začal boj o holý život. Nikdo netušil, proč jsem se dostala do této fáze, když jsem vyrůstala v řádné rodině, která nijak zvlášť netrpěla. Já nenaznačovala žádné problémy ve svém osobním životě, netrápila mě láska, neprošla jsem si žádným zklamáním, doma vše fungovalo tak, jak bylo pro danou dobu obvyklé. Přesto v ordinaci stála stará vyžilá sešlá paní chvějící se zimou, a ne dívka vstupující do pubertálního věku. Že nepůjde nic tak snadno a že přijde něco děsivého, mi došlo ve chvíli, kdy mě lékař poslal za dveře do čekárny, ale mé rodiče nechal uvnitř. I takové scény byly pro mě známé jen z filmů a televizních inscenací, a nikdy nevěstily nic dobrého. Navíc moje máma, ať se snažila sebevíc, dobrou herečkou v tu chvíli rozhodně nebyla. Snažila se mě povzbudit, ale síla k optimismu jí očividně chyběla. Co se přesně dělo za zavřenými dveřmi, jsem se dozvěděla až mnohem později. Naše společné kroky vedly z ordinace rovnou do místní nemocnice, kde došlo k okamžité hospitalizaci.

Hned následující den po přijetí bylo evidentní, že se váha stane nejen mým věrným přítelem, ale i svědkem každodenní osobní devastace. Vážili mě skutečně každý den a trpělivě se čekalo na každé deko, které přiberu. To jsem ale dopustit nechtěla. Dost jsem se nadřela na tom, abych byla štíhlá, ačkoli jsem se stále tak vůbec necítila. Má cesta za dalším hubnutím nebyla v nitru mé duše ukončena a teď tu byli lidé, kteří mi tu moji cestu chtěli za každou cenu překazit.

„Milý deníčku! Chtějí mě tu denně vážit. Budu si vést tabulku mé váhy a ty mi ji budeš hlídat. Snad to nebude tak zlé. Do výšky už prý asi nevyrostu, takže teď měřím 168 cm a vážím 37 kg a 80 dkg. Ahoj deníčku.“

Je zřejmé, že lékaři požadovali, abych začala na váze nabírat, ale podle tabulky jsem dělala, co jsem mohla, abych jejich očekávání nenaplnila. Tabulka připomíná spíše váhu brambor než lidského těla. Dekagramy připomínají spíše váhu kuchyňskou než tu tradiční. Jenže právě o ty dekgamy šlo nejvíce, jak se později, až v druhé nemocnici, ukáže jako klíčové k další léčbě, která už nebyla až tak medicínská jako psychologická. Ale o tom až později.

Druhý den pobytu v nemocnici odstartovaly vyděšené pohledy lékařů při pravidelné vizitě.

„Dnes jsem se poprvé učila a měla první vizitu. A hned dvě: velkou a malou. Všichni se mě zhrzili. Musím prý hodně jíst. Dostávám vitamíny. Dnes jsem se seznámila s dalšíma dvěma klukama. Jsou fajn a hraju s nimi karty. Postel mám u okna, takže se dívám ven a sleduju větve stromů, jak se pohupují. Zabíjím tak chvíle nudy, kterých je tu dostatek. Těším se, až budu hrát tenis a volejbal. Dnes jde domů hodně dětí. I Jitka s Markétou a já tu zůstanu sama. Moc mi to neutíká. Je tu nuda a smutno. Těším se domů. To je vše, deníčku.“

Je zřejmé, že smutek na mě dolehl až příliš rychle, ale prozření se stejně nedostavilo, protože další zápis komentuje jen jídlo a touhu sportovat. Po třech záznamech o jídle přišel čtvrtý, který dokazuje, že ačkoli jsem byla pod dohledem zdravotníků, ručička se směrem nahoru vůbec nepohnula. Jestli jsem jídlo schovávala, netuším. Jak bych to v nemocnici uzavřená na pokoji dokázala? Snad jsem i něco jedla, ale dle všeho mé tělo na přísun živin nereagovalo. Nebo to všechno bylo úplně

jinak? Tento fakt mi ani deník nedokázal osvětlit a já si to po těch letech nedokážu úplně vybatvit. Ať to bylo jakkoli, pátý den se proměnil v peklo.

„Dnes do tebe, deníčku, moc nenapíšu. Nemohu psát, protože mi dali kapačku. Moc to bolí. Napíšu, až mi ji vyndají.“

Vyndali ji hned na druhý den a po vpichu zbyla parádní modřina a dle všeho pěkně bolavá ruka. Není divu, protože hned ta následující kapačka nešla pro nedostatek podkožního tuku kam vpíchnout. Brzy mé ruce připomínaly klasický obraz silného závislého feťáka, který už taky neví, kam tu jehlu umístit, a jde přes bolest. Asi bych horko těžko kohokoli přesvědčovala o tom, že žádný závislák nejsem, ale takto vtipná jsem tenkrát rozhodně nebyla. Ani nevím, kolikátá infuze v pořadí skončila zapíchnuta v chodidle, kde to bolelo víc, než jsem si kdy dokázala představit. Nikdy předtím, vlastně ani potom, jsem o infúzi zapíchnuté v chodidle neslyšela. Že by i u lékařů rovněž platilo pořekadlo, že zoufalí lidé dělají zoufalé věci? To jistě ne, ale pro mě to bylo nové a naštěstí už se tato zkušenost nikdy v mém životě nemusela znovu opakovat. Po sedmi dnech pobytu v nemocnici a řadě infúzí mi svitla naděje na zlepšení a možnou propustku na víkend domů. I za jeden den doma bych bývala tenkrát dala cokoli. Své naděje jsem upínala k jedinému dni, který budu moci strávit mimo nemocniční lůžko, a začala jsem se nesmírně těšit. Lékaři mě při vizitě ještě pochválili, ale už za pár hodin vše nabralo zcela jiný spád a mé naděje se rozplynuly.

„Dnes nebyl moc příjemný den. Ráno mě převezli na polikliniku na gynekologické vyšetření, ultrazvuk, a pak dokonce k nějakému psychiatrovi. Ráno mi řekli, že půjdu domů, a po odpoledním klidu zase, že tu musím zůstat. Celý odpoledňák jsem brečela.“

Nikdo mi tenkrát nic neřekl. Zdálo se mi, že vše se mění k lepšímu a já budu brzy doma. Ale byla to jen lež, kterou jsem si namlouvala. Dobře mi nebylo vůbec. Cítila jsem bolest v každém kousku svého těla, které bylo už jen potaženo kůží. Přesto jsem si nechtěla připustit, že mám problém. Vždyť štíhlost byla přeci v módě a já konečně dosáhla svého a mohla si obléct cokoli, i když to na mě jen plandavě viselo a s módními trendy to mělo pramálo společného, ale to v té chvíli moje hlava pobrat odmítala. Vše se změnilo ve chvíli, kdy jsem shodou náhod neúmyslně zaslechla dvě sestřičky, jak si povídaly o tom, jak smutné to je, když jim dítě umírá před očima, protože odmítá jíst. Došlo mi, jak vážné to se mnou je, a následující noc jsem celou probděla. Dívala jsem se do tmy a během okamžiku zestárla o desítky let. Z naivní puberťačky lusknutím prstu vrostla dospělá žena, která si uvědomila fakt, že teď, nebo nikdy. Byla jsem odhodlaná svůj život neprohrát a nevzdat vše tak snadno. Ačkoli jsem niterně prozřela o mnoho let, stále jsem byla tou teprve čtrnáctiletou holkou, co chtěla dobýt svět. Řekla jsem si, že takhle snadno to přeci nemohu zabalit. Bylo to asi poprvé, určitě poprvé, co jsem si uvědomila křehkost bytí a že smrt si bere každého v jakémkoli věku, a hlavně je definitivní. Do té doby jsem takto o životě nikdy nepřemýšlela, smrt mi byla na hony vzdálená, a co je po ní, mi bylo srdečně jedno. Najednou se to obrátilo a smrti jsem měla plnou hlavu. Došlo

mi, jak velká černá díra na mě čeká a návratu z ní rozhodně není. Slíbila jsem si, že hned druhý den se pustím do jídla, ale...

„Dnes nebyl moc příjemný den. Dostala jsem další ka-pačku. Kolikátou? Už fakt nevím. Přestala jsem je počítat. Dnes jsem snědla všechno, co mi dali, i snídani, i svačinu. Byly sice rohlíky, ale co se dalo dělat. To je vše, deníčku.“

Dle tohoto zápisku je jasné, že jsem se rozhodla boj o svůj holý život nevzdat, ale nadšení jsem tomu příliš nevtiskla. Mé snahy si všimly i báječné sestřičky, na které si dodnes moc dobře vzpomínám. Jedna za mnou přišla a zeptala se, co bych si ráda dala, že mi to uvaří, upeče a přinese z domu, protože ví, že nemocniční strava není moc motivující. Přesně si pamatuji, že jsem řekla špenát. Fakt jsem ho měla a mám ráda, ale je jasné, že jsem si zvolila to nejmenší kalorické zlo. Druhá sestřička si na noční směnu přivedla svého partnera, který si se mnou v noci povídal, když jsem nemohla kvůli bolestem zad spát, protože se mi páteř začala drát kůží ven a já chvíli nemohla vstávat z postele. Myslím, že to nebyl jen pokec na dobrou noc, ale způsob, jak zjistit, co se mi odehrává v hlavě, co nechci sdílet z jakéhokoli důvodu s rodinou nebo lékaři. Nezávislý pozorovatel by tomu mohl přijít na kloub, si asi tehdy ona sestřička myslela. Když se ke všem problémům přidaly praskliny na kůži po celém těle, jiná sestřička mi pro změnu denně vmasírovala krém, aby mi ulevila, ačkoli to lékař do zdravotní karty rozhodně nezapsal jako nutnou léčebnou kúru. Byla jsem jedinečný pacient, který byl na daném oddělení naprosto zdravý, a přesto se za chodu rozpadal jako polámaný robot

a pomalu, ale jistě odcházel. Podivnost, nad níž se rozum každého na okamžik zastaví. Dnes vím, že to muselo být pro zdravotníky frustrující, když věděli, že netrpím žádnou smrtelnou nemocí, a přesto mi nedokážou pomoci. Zároveň vím, že to se mnou nevzdali a o každý můj den tvrdě bojovali. Tohle si v sobě nesete navždy, i když takových obětavých zdravotníků potkáte na své cestě životem málo. I jako dítě jsem si uvědomovala, kolik toho pro mě udělali a že je nemohu v budoucnu zklamat. Ten boj mi mnohokrát v životě pomohl znovu vstát z popela, a tak snadno se nevzdávat. Tu sílu jsem potřebovala mnohokrát a nějak v koutku duše tuším, že stále budu ještě potřebovat. Ačkoli jsou to desítky let, co jsem si tím úvodním bojem prošla, vzpomínky zůstávají stále živé. Jsou hluboce uloženy v mé mysli, ale často se prodírají zpět na denní světlo, aby mi připomněly, že život máme pravděpodobně jen jeden a mrhat jím je zbabělé.

Requiem pro panenku

Nemocniční péče a moje zarputilost se po pár týdnech začaly vyplácet. Přibrala jsem deset dekagramů. Zní to tak směšně, že jsem nabrala to, co každý potravinářský produkt má na své etiketě v kolonce výživových hodnot, ale oněch deset dekagramů, chcete-li sto gramů, znamenalo pro moji „zdravotní“ budoucnost víc než pár zrníček mouky. Můj fyzický stav, nikoli psychický, se trošičku stabilizoval, ale vyhráno jsem rozhodně neměla. Lékařům došlo, že více pro mě nemohou udělat a držet mě „uměle“ při životě nedává smysl, protože celkové uzdravení bylo v nedohlednu. Jednohlasně rozhodli, že mě musí převést do Prahy, do jiné nemocnice. Neměla jsem tušení, do jaké a proč vlastně, když tady se o mě starali výtečně. Nejsou přístroje a kapačky všude stejné? Ale lidi určitě ne. Už jsem si zvykla na svou postel u okna a získala důvěru k lidem, kteří to se mnou mysleli dobře, tak proč ta náhlá změna?

„Dnes byl normální den. Dostala jsem zase kapačku. Odpoledne mi ji sundali a přijela moje ségra s mamkou. Ségra mě vždy rozveselí. Jsem šťastná, když za mnou přijedou. Už je to jisté, že v pondělí jedu do Prahy. Maminka pojede se mnou a tatka autem za námi. Tak snad mě odtamtud brzy pustí. Bude konec školního roku a konec základky, musím se přeci rozloučit a dojít si pro vysvědčení.“

DATUM: 19.6. 1989

UDÁLOST: Tak nadšit den převozu do Prahy.
Maminka s Katinkou přijeli v 7¹⁵ hod.

V samitu jsem jela s maminkou a Katinkou
jít autem. Byl tam dřív než mi.

Když jsem vstoupila dovnitř, do té nemocnice,
celá jsem se rozklepala. Kolom jsem si
na oddělení. To tam tam si na vaku
pam' asistentka Mala' do její kanceláře.

Tam jsem se rozklepala. Ona mi řekla
že tu budu asi měsíc. Bylo to krásné,
když mi to řekla. Nechtěla jsem maminku
pustit domů. Ten den byl přišel. Hrozně
jsem plakala a dostala jsem injekce
spaní. To je vše!

Ahoj můj deníčku!

DATUM: 20.6. 1989

UDÁLOST: Je to tak strašné. Vůbec se mi to
nehlelo. Jsem tak nešťastná. Chci jít
do nějaké nemocnice. Katinka mi radila
přijít víc. Mám ale doma moc

Jak naivní přání jsem tenkrát měla. Svou základní školu jsem nikdy oficiálně neuzavřela. Rozloučit jsem se už taky nestihla. Jednoduše byl konec bez konce a já jednu životní kapitolu nemohla nijak uzavřít. Legrační, že tato školní realita, lépe řečeno příběh, se v mém životě opakoval ještě jednou. I můj syn nemohl uzavřít tak zcela svou životní etapu na základní škole, i jemu v tom zabránila nemoc, jen ne ta, kterou by si způsobil on sám. Jemu ten konec vzala světová pandemie covidu-19. Jaká to shoda náhod, která zní úsměvně, ale oba nás připravila o zásadní životní milník. A tak jsem se rozhodla, že to jen tak nenechám, a jeho přelomovou životní kapitolu (nikdo nevěřil, že díky poruše autistického spektra základní školu vůbec dokončí) uzavřela vydáním své první knihy o něm, o jeho boji za život. Možná tato kniha uzavře tu mou už dávno zapomenutou kapitolu povinné školní docházky.

„Dnes je smutnej den. Všichni jdou domů na propustku, a já zase nic. Nevím, proč nemůžu domů ani na víkend, než mě převevou do Prahy. Je tu poloprázdno. Nejraději bych jela domů. Když si představím, co na mě všechno čeká, tak mám sto chutí utéct. Moc se domů těším. To je vše, deníčku.“

Domů, domů, domů, nejčastěji skloňované slovo v mých posledních zápiscích. Bylo očividné, že jsem nebyla zdravotně vůbec schopna vzdálit se od lékařské péče ani na víkend. Bez kapaček jsem nebyla schopna přežít jediný den. Tenkrát jsem to ale netušila a brala to jako zradu na dětské dušičce, která chtěla věřit, že život je krásný a fér. Zlobila jsem se na všechno